

ISABEL ÁLVAREZ

CLARA NOX

ARA HI HA MONSTRES

ISABEL ÁLVAREZ

CLARA NOX

ARA HI HA MONSTRES

Il·lustracions de Sara Lozoya

Traducció de Iolanda López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Clara Nox I. Ahora hay monstruos*

© del text: Isabel Álvarez, 2025

© de les il·lustracions: Sara Lozoya Sevilla, 2025

© de la traducció: Iolanda López Vivancos, 2025

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2025

ISBN: 979-13-87782-63-4

Dipòsit legal: B. 15.942-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agràim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

1

Tot va començar un dilluns a l'institut Kensington, un centre prestigiós de la ciutat de Nova York que destaca per l'excel·lència acadèmica.

O això diuen. Si m'ho pregunten a mi, el que hi destaca és l'arrogància i l'excés de laca. La directora sempre està enfadada i els alumnes menyspreen tothom que consideren que no està a la seva altura.

Per desgràcia, des de fa unes quantes setmanes és el meu institut. Hi vaig aterrar quan la malaltia de la meva mare va empitjorar. Ella va pensar que seria una bona idea que jo passés una temporada amb la tieta Eli, a milers de quilòmetres de casa. Estava ben equivocada...

I el meu pare? Ves a saber. Mai no l'he conegut i la mare es posa nerviosa quan en parlo, així que ja no ho faig.

En fi, que a més de dilluns, era Halloween. La cirereta del pastís!

No m'interpretis malament, no tinc res en contra de la Nit de Bruixes. La idea de disfressar-me i atipar-me

de caramels fins a caure inconscient podria arribar a agradar-me. El que no suportava era la bogeria que s'havia apoderat de tothom aquest any.

Érem a la classe de matemàtiques amb el professor Kowalski, un senyor prim, vestit amb un jersei de rombes (sí, sempre), que intentava tapar-se la calba amb l'únic floc de cabells que li quedava. Li encantava escriure equacions a la pissarra mentre feia bromes, que era just el que passava en aquell moment. Els seus acudits només li feien gràcia a ell. Potser eren divertits, però no ho sabrem mai: acostumava a portar un caramel a la boca que se li enganxava a les dents i no se li entenia res del que deia.

Ell també era nou a l'institut; va arribar poc després que jo i ja s'havia guanyat la simpatia de... ningú. D'acord, potser jo no era la persona més adequada per parlar de fer amics, però és que les seves classes eren insuportables.

Jo estava totalment distreta observant un corb que s'havia aturat en un arbre del jardí. En defensa meva diré que no era l'única que no estava atenta a la lliçó: els meus companys no paraven de xiuxiuejar ni de passar-se notes des del principi de la classe. Aquella mateixa nit hi havia una festa a l'institut i feia setmanes que no es parlava de res més.

—Bu! —em va cridar algú a l'orella.

Era el Preston, un company. El molt idiota s'havia po-

sat una màscara de monstre i havia decidit començar amb les bromes abans que ningú. Segons sembla, és una altra tradició de Halloween, i un motiu més per estar emocionada...

Em va clavar un bon ensurt i va anar de ben poc que no se n'anés cap a casa amb un ull morat. Aviso: quan m'espanto, tinc reaccions imprevisibles.

Resulta que el timbre de final de la classe ja havia sonat i tothom ja s'aixecava de les cadires. Tothom menys jo, que no me n'havia adonat.

Em vaig posar els auriculars i vaig apujar la música; això era l'única cosa que m'ajudava a evadir-me. Estava començant a recollir els llibres quan el Nico em va aparèixer al costat.

—Tens disfressa per a aquesta nit? —em va preguntar.

—Què et sembla un pijama d'ossets de peluix? És prou aterridor?

Evidentment, jo no pensava anar al ball, però ell no hi estava d'acord.

—Au va, Clara! No et pots perdre la festa. Hi anirà tothom i...

—I precisament per això no hi penso assistir —vaig sentenciar.

Vaig sortir de l'aula i vaig anar cap al meu armariet. El

Nico em va seguir mentre enumerava (una a una) totes les raons per les quals no podia faltar a la celebració.

—Mira, he preparat una llista per fer-te entrar en raó. Número u: hi haurà un munt de menjar. Tot i que espero que aquest any posin alguna pizza i no només aquells minicanapès que els agraden tant... Número dos: tinc un nou pas de ball; al·lucinaràs! Número tres: per primera vegada veurem el Kowalski sense el jersei de rombes, i la directora disfressada! No tens curiositat per saber de què anirà? Número quatre: sortejaran el rellotge Salisbury que ha donat la meva família. I si et toca?

No hi havia manera de fer-lo callar, fins que ens vam creuar amb la June.

—Ei! Ens veiem aquesta nit! —va exclamar el Nico.

I ella li va contestar si fa no fa el mateix de sempre: no res.

La June és la noia més seriosa i tallant que he conegut mai, o almenys a mi m'ho sembla. Estic convençuda que al Nico li agrada, encara que no en tingui proves ni entengui per què. Mai no li he sentit dir més de dues paraules seguides. Té els cabells rossos i llisos, i els porta recollits en un monyo tibant. Té els ulls blaus i una mirada tan freda que no expressa cap emoció.

—Ui, perdó. —Per culpa d'haver-me quedat observant els colomins, acabava de topar amb algú.

Era un noi musculós i bronzejat que duia un bastó a la mà com si fos una espasa. Molt fàcil de classificar: de l'equip de lacrosse, l'esport favorit de l'institut per demostrar qui té més calés i menys preocupacions.

Aquí tots portem el mateix uniforme ombrívol, granat i gris. Tot i això, des de lluny pots distingir a quin grup pertany cadascú. N'hi ha gairebé de tots i només tenen una cosa en comú: no són gaire simpàtics.

—Aquesta qui és? —va preguntar a un dels seus companys.

—Ni idea.

Aquesta era jo, la que ningú era capaç d'identificar. No els en dono la culpa, ni jo mateixa sé què hi pinto, aquí.

Si soc completament sincera, al meu antic institut també em sentia diferent. Mentre que els altres es preocupaven per aprovar els exàmens i preparar les millors coreografies, jo em preocupava per si la mare m'aniria a buscar aquell dia o si s'hauria recordat de comprar menjar. Però almenys allà podia estar amb ella.

Pel passadís ens vam creuar amb els *influencers*, que es miraven a les pantalles dels mòbils, buscant la llum més afavoridora mentre s'ajustaven les ulleres de sol. Actua-ven com si anessin a sortir en una revista, però en realitat estaven a la porta dels lavabos.

Després vam topar amb els músics, sempre amb l'es-

quena molt recta i carregats amb els seus instruments, com si estiguessin a punt per interpretar l'*Obertura 1812* de Txaikovski. Al principi vaig intentar unir-me a ells perquè m'encanta la música, però només admeten quartets de corda, no noies que grapegen una guitarra elèctrica i desafinen a tot volum cançons de pop punk.

Un mica més enllà hi havia els «importants»: fills de polítics, banquers, famosos... Aquests parlaven en veu baixa i s'arreglaven els cabells, i miraven amb menyspreu els que els passàvem per davant.

El Preston, l'idiota de la màscara, pertany a aquest grup.

—Uuuh! —va cridar a l'esquena d'un noi que anava cap a la sortida.

El pobre es va espantar tant que li van caure els llibres que portava sota el braç. M'hi vaig acostar i el vaig ajudar a recollir-los. El Nico no parava de xerrar, sense adonar-se de res del que passava al seu voltant.

Si hagués volgut, el Nico hauria pogut pertànyer a aquest grup. En realitat, jo soc l'única que li diu així. El seu nom complet és Nicholas Alexander Salisbury, i és el fill petit d'una família britànica súper rica i megaimportant per la seva marca de rellotges de luxe: Salisbury Watches.

El Nico és prim, pàl·lid, llueix uns rínxols mal pentinats i sempre somriu. Es porta bé gairebé amb tothom,

però en el fons no encaixa en cap grup: prefereix els frànk-furts als plats *gourmet* i les pel·lis de por a les gales de l'alta societat. El seu pare insisteix perquè s'involucri en el negoci familiar, per això treballa en una de les seves rellotgeries dos cops per setmana, però en realitat somia ser director de cine. Per culpa seva he vist *Udols esgarrifosos 4* (una pel·li d'homes llop dolentíssima) prou vegades per saber-me de memòria cada crit de terror.

Ens vam conèixer gràcies a la seva increïble poca traça. Un dia, a l'hora del pati, caminava distret amb un dels seus còmics de mutants radioactius en una mà i un entrepà de crema de cacauet a l'altra.

—Nicholas, els cordons! —li van cridar.

Ell va deixar l'entrepà en un banc i el còmic a terra i se'ls va lligar sense apartar la vista de les pàgines. Mentrestant, un esquirol va baixar d'un arbre i li va prendre l'esmorzar. El Nico va arrencar a córrer al darrere de l'animalet (li encanta la crema de cacauet!), però es va entrebancar i va caure a terra, i l'esquirol va fugir.

Es va aixecar d'una revolada i es va espolsar la roba dissimuladament. Va mirar al voltant, per assegurar-se que no l'havia vist ningú. Somreia alleujat quan els nostres ulls es van trobar.

Li va canviar l'expressió, i la cara, normalment pàl·lida, se li va envermellir. Jo estava a punt de plorar de riure,

però em vaig aguantar i vaig fer l'únic que se'm va ocórrer: vaig allargar el braç i li vaig oferir el meu entrepà.

El Nico va somriure i va venir cap a mi. Unes passes després, vaig veure una pilota de lacrosse que volava darrere seu: anava directa al seu cap.

Quan em va veure la cara d'alarma, el somriure se li va esborrar i es va girar. Va alçar els braços per intentar atrapar la pilota. Semblava que ho aconseguiria, però va fallar i la pilota se li va estavellar a la boca.

Em vaig quedar immòbil, encara amb el braç estès i l'entrepà a la mà. L'escena havia passat de ser còmica a tràgica.

—Gràcies, però ja no em ve gaire de gust —va dir el Nico, que tenia a la mà la dent que se li acabava de trencar.

Després va esclafir a riure. Des d'aleshores ens vam fer inseparables.

—I el motiu número disset és que he preparat una broma boníssima, ni t'ho imagines! —Quan vam arribar als armariets, va decidir fer servir el seu argument estrella.

La directora Mountcastle ens va passar per darrere i em va mirar de reüll. No suporta que una noia de cabells lila i cascós al coll desafii les regles no escrites del seu institut.

—Nox, arregla't la camisa —em va ordenar.

Tampoc aguanta la meva manera de posar-me l'uni-

forme. Si em veiés amb els pantalons estripats i les samarretes desgastades tindria un atac.

Em vaig toquejar els botons fins que es va allunyar i els vaig deixar exactament igual que estaven abans. Després vaig tancar l'armariet i vam sortir de l'institut.

Normalment, el Nico i jo anem caminant a casa mentre xerrem, però aquest dia només parlava ell. Mentrestant, jo em fixava en l'enrenou que hi havia a la ciutat.

Els aparadors de les botigues estaven guarnits amb carabasses, aranyes i fantasmes. Ja hi havia bruixes, vampirs i superherois que es passejaven pertot arreu. Alguns compraven bosses de lllaminadures. Fins aquí, tot normal. Altres, en canvi, empenyien carros plens de provisions per a l'apocalipsi. Que per què? Doncs perquè, a més de ser Halloween, hi havia gent que pensava que aquella nit arribaria la fi del món. Supera-ho si pots!